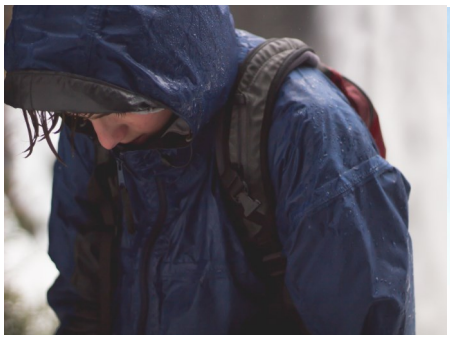

Har du en säng över?

Eller får det plats en tonåring på din soffa en liten tid?

Plats för en tonåring?

Just nu behöver flera tonåringar som kommit hit som ensamkommande flyktingbarn någonstans att sova. I väntan på beslut om de ska få stanna hinner de fylla 18 år. Då räknas de som vuxna och får inte bo kvar i kommunen utan skickas iväg till ett migrationsboende - någonstans i Sverige.

Många av dem har bott i Partille i närmre två år, hos någon familj eller på ungdomsboende. Det är förstås viktigt för dessa ungdomar att få stanna kvar där de känner sig trygga och går i skolan. En del är självgående och klarar allt själva, matlagning, tvätt mm, medan någon behöver lite mer omsorg. De flesta är väldigt hjälpsamma och väluppfostrade och vill inget hellre än att gå kvar i sin skola.

Vi är flera som har tagit emot en ungdom i vårt hem. Vi delar gärna med oss av våra erfarenheter samt vad det innebär. Vi har stöd i varandra och det finns många kloka och kompetenta människor vårt nätverk. Allt är välkommet - om du har möjlighet att ta emot någon en månad eller för en längre tid.

Ta gärna kontakt

Ralf Peters, präst i Partille församling
ralf.peters@svenskakyrkan.se
031-340 42 26

Karin Jaxmark
(har en ungdom boende hos sig)
031-44 40 54

#vistårinteut
men vi slutar aldrig kämpa!

Svenska kyrkan
PARTILLE

Här kan du ta del av några berättelser från familjer som öppnat sitt hem.

Lerums Tidning

Text och foto Carin Österdahl

GLADA PENSIONÄRER.
Paret Winberg är Frivillighem till Mohammad Ahmadi.

Pensionärsparet

Vi är hemma hos Kerstin och Per-Erik Winberg, i deras vita villa med utsikt över Aspen.
Kerstin och Per-Erik har alltid haft ett intresse för mänskliga rättigheter och har engagerat sig i olika ideella organisationer i många år.

När de hörde att Ekåsagruppen* sökte personer som var villiga att öppna upp sitt hem för ensamkommande kände de att de ville göra något. Paret fick träffa Mohammad som var i akut behov av nytt boende för att få stanna kvar i Lerum.
– Vi kom hem från semester på måndag den första maj, på fredagen flyttade Mohammad in, säger paret och skrattar.
Att allting gick så snabbt var för att Mohammad fyllde 18 år samma fredag och inte längre fick bo kvar på kommunens ungdomsboende.
– Det var lite snabba ryck där men han var så trevlig och behaglig att vi fattade tycke direkt och ville hjälpa honom, säger Kerstin.

Har tid och plats

Paret ringde upp yngsta sonen och berättade att Mohammad skulle flytta in i hans gamla rum.
– Han reagerade med att säga att det var roligt att han hade fått en lillebror och att han såg fram emot att träffa honom, säger Kerstin.
– Det är ingen stor insats för oss som har både tid och utrymme, dessutom klarar Mohammad sig väldigt bra själv, vilket också var ett av våra kriterier eftersom vi reser en del och inte är hemma så ofta.

För paret var det viktigt att engagera sig här och nu, och inte enbart skänka pengar till välgörenhets- organisationer.

– Det är klart att det är nödvändigt, men på det här sättet får du ett absolut kvitto på att du gör skillnad, säger Per-Erik.

Positiv upplevelse

På frågan om hur Mohammad känner inför sitt nya liv med Kerstin och Per-Erik är han uppenbart tacksam när han lägger armen om dem.

– De är väldigt snälla och har hjälpt mig jättemycket genom att låta mig bo här. De är som en mamma och pappa för mig faktiskt, säger han.

Per-Erik tror att många människor har farhågor om att bli ett frivillighem för att kulturkrocken ska vara för stor men själva tycker de enbart att upplevelsen har varit positiv.

– Vi är alla människor i grunden, med samma behov av trygghet och stabilitet i vardagen, kan vi ge Mohammad det så är vi bara glada.

-Vi har inte ändrat vårt sätt att leva för att vi har en kille från Afghanistan boende hos oss, att vi kommer från olika kulturella bakgrunder har snarare varit berikande och bjudit in till intressanta samtal, säger
Kerstin. ■

**Ekåsagruppen, en facebookgrupp som i dag har över 1 200 medlemmar som på olika sätt engagerat sig i att stötta nyanlända i Lerums kommun.*

Lerums Tidning

Text och foto Carin Österdahl

NYA FAMILJEMEDLEMMAR
Familjen Westerberg har öppnat upp sitt hem för Sayed, Rohulla och Ayat från Afghanistan.

Stora familjen

Ulla och Kjell Westerberg har ingen liten familj, med fyra egna barn och en mängd fyrbenta familjemedlemmar, valde de ändå att välkomna tre afghanska ensamkommande pojkar i sitt hem när de behövde boende efter att de fyllt 18 år.

– Det kändes inte som ett alternativ att låta bli, säger pappa Kjell.

För Ulla, som är gymnasielärare i Lerum, och lärde känna killarna Rohulla, Sayed och Ayat genom skolan, var det självklart att hjälpa till. Men hon poängterar att valet inte är någonting som har med hennes roll som lärare att göra, utan att det var ett gemensamt beslut som familjen tog, utan skolans inblandning.

– Hela familjen stöttade beslutet, barnen tyckte bara att det skulle bli roligt med fler personer i syskon-skaran och först att flytta in var Rohulla, som nu har bott med oss sedan november, säger Ulla.

Betyder jättemycket

Ayat, Sayed och Rohulla säger att det har betytt mycket för dem att de kunnat stanna i Lerum, istället för att flytta till ett vuxenboende i en annan kommun.

– Jag har bott här i två år nu, jag spelar innebandy och fotboll och har mycket vänner i Lerum, att jag kan stanna och fortsätta skolan här betyder jättemycket för mig, säger Rohulla.

I samma veva som de tog in killarna startade de även Café Hjärterum, en plats dit alla som är intresserade av att veta mer om, eller rent av bli ett frivillighem, kan komma och få reda på mer.

– Under våren har Café hjärterum huserat i Floda, Gråbo och Lerum. Nästa inplanerade träff kommer äga rum i Equmeniakyrkan i Lerum i slutet av augusti, säger Ulla.

På Café Hjärterum finns möjlighet att prata med ungdomarna, få reda på mer om vad det innebär att vara ett frivillighem och att utbyta erfarenheter för den som redan valt att engagera sig. För familjen Westerberg var valet enkelt och de har inte ångrat det en sekund.
– Det har varit en väldigt berikande resa hittills, killarna ger mycket tillbaka och det blir många intressanta samtalsämnen runt middagsbordet, säger Ulla.

Afghansk konsert

Den största utmaningen säger hon har varit den rent logistiska men att alla är bra på att hjälpas åt.

– Ta-hand-om-kaninen-veckan har exempelvis blivit ett populärt inslag, inte sant? frågar Ulla familjen.

Barnen och ungdomarna fnissar. Det är tydligt att kanin-veckan inte riktigt går hem hos alla, men oavsett delade meningar gällande djurskötsel, verkar alla trivas med att vara en enda stor brokig familj.

– Vi får vara med om så mycket grejer som vi inte hade fått annars, häromdagen var jag på en afghansk konsert, det hade jag ju aldrig upplevt om det inte vore för killarna, säger en av döttrarna.
■

Lerums Tidning

Text och foto Carin Österdahl

BARNFAMILJEN
Hos Linda och Johan Forsgren bor Mohammad, här tillsammans med Linda och dottern Edith.

Barnfamiljen

Linda och hennes make Johan har engagerat sig ideellt i migrationsfrågor sedan flyktingvågen 2015, och är även medlemmar i Ekåsagruppen*. När gruppen gick ut med att det fanns ett behov av frivillighem i kommunen tänkte paret att de kunde upplåta ett av sina sovrum i lägenheten på 70 kvadratmeter.

– Mohammad flyttade in i barnens gamla rum i mitten av januari. Till en början höll han sig mycket för sig själv, som många tonåringar gör, men allt eftersom tiden gått har vi kommit varandra närmare, säger Linda.

En utmaning

Hon sticker inte under stol med att det är en utmaning att ta in en främmande person, där det dessutom kanske finns språkbarriärer som kan stå i vägen för kommunikationen, men att det i slutändan framförallt varit roligt.

– Det kan faktiskt bli väldigt komiska samtal emellanåt, att ha Mohammad hos oss har bjudit in till många skratt.

Ger trygghet

Linda tycker också att frivillighem är ett bra sätt att integrera de ensamkommande ungdomarna i samhället.

– Hemma hos oss får Mohammad prata svenska dagligen, samtidigt som han har tryggheten i att vi är en familj som ser efter och rår om varandra.

– Jag tror inte någon vinner på att skicka de här ungdomarna till vuxenboenden över halva landet, slita upp dem från skolan och det sociala nätverk som de skapat sig i kommunen, säger hon.

Mohammad har bott i Lerum i två år nu och är glad över att han fått en plats hos familjen Forsgren.

– Det är väldigt bra att jag fick bo kvar, så jag inte behövde byta skola och kan fortsätta med fotbollen. Sen kan det också vara lite skönt att ha någon som bestämmer över mig, på vuxenboende hade det varit annorlunda, säger han.

Som en storebror

Numera ser barnen Mohammad som sin storebror och det är tydligt att han hjälper till att hålla ett öga på sin nya lillasyster, Edith, när hon virvlar runt i vardagsrummet och vill ta på allting som är skört och glänsande.

– Folk ska inte vara rädda för att prova på att vara ett frivillighem, man förlorar ingenting men vinner desto mer. En av våra största vinster är att barnen lyser upp så fort de ser Mohammad, han är en del av familjen nu. ■

**Ekåsagruppen, en facebookgrupp som i dag har över 1 200 medlemmar som på olika sätt engagerat sig i att stötta nyanlända i Lerums kommun.*

Göteborgs-Posten

Text och foto Anna Berglund

Utan någon ersättning lät Jon och Anette Bagiu två ensamkommande flyktingpojkar från Afghanistan flytta in i huset i Stora Höga. Nu hoppas killarna och deras "tillfälliga föräldrar" att permanenta uppehållstillstånd ska beviljas.

De öppnade sitt hem

För Jon och Anette Bagiu var det enkelt. Huset var rymligt, barnen utflugna och när ungdomarna som Anette varit god man för fyllde 18 år, gav de två av de afghanska pojkarna ett hem så länge de behöver.

Vägen slingrar sig stadigt uppåt för att ta slut i en lummig del av Stora Höga. Det terrakottafärgade stenhuset ligger granne med tallar och ekar, medan havsljuset känns ända in i vardagsrummet. Hit flyttade familjen Bagiu för snart tjugo år sen.

– Vi behövde större, med tre aktiva barn, ett öppet hus där kompisar kom och gick. Till slut hade vi inrett ett litet tv-rum bakom garaget för att få lite lugn, ler Anette där hon sitter jämte maken Jon och de utstrålar ett sammansvetsat lugn.

Uppvuxen i Värmland flyttade hon som ung till Stockholm, utbildade sig och drev eget företag inom hälsa och friskvård och blev kvar där i 16 år.

– Men 1993 fick jag Jon till bordet på en fest i Göteborg. Det var så jag hamnade på Västkusten.

De bildade familj och under en mammaledighet läste hon till stresskonsult, i en tid när ord som utmattningssyndrom ännu inte var känt.

Så tog livet nya vändningar, hon lämnade det krävande företagandet och arbetar i dag som halvtidsanställd inom administration och ekonomi.

Intresset för människor och att stötta i svåra livssituationer gjorde att hon utbildade sig till god man 2015. För att vara ställföreträdande förälder, vårdnadshavare och målsman med ansvar för ekonomin, att gå på utvecklingssamtal, hjälpa till vid kontakter med myndigheter och boenden.

– Jag såg behovet och gillar att arbeta med ungdomar, säger Anette som tilldelades fem ensamkommande minderåriga flyktingar, och hoppades kunna bidra på något vis.

– Det blev över all förväntan. Jag har fått fina ungdomar som jag byggt relationer med.

Uppdraget är slutfört när de unga blir myndiga. I dag har fyra av de fem pojkarna fyllt arton. En av pojkarna som bara var tio år har återvänt till Irak, resten finns kvar i trakten.

– Jag känner att mitt stöd fortfarande behövs och släpper dem inte så länge de själva vill, säger Anette. När de fyllde arton riskerade de att flyttas vart som helst i Sverige, så de behövde nånstans att bo för att kunna fortsätta i sina skolor, behålla sina nätverk och fritidsaktiviteter.

– Vi hade plats och det var ingen tvekan att ge två av pojkarna ett hem, tillägger Jon som tycker det fungerar fint:

– De har sina liv och tider, men vi försöker äta middag tillsammans, göra utflykter, hjälpas åt, vara som en familj.

Pojkarna är väl medvetna om att Anette och Jon inte får någon ersättning för att de bor där.

– De säger att det känns bättre om de får hjälpa till.

▶

Båda pojkarna åker varje dag till gymnasiet i Göteborg och studerar hårt.
– De är ambitiösa och har en enorm drivkraft. Det känns helt galet om de inte får förverkliga sina planer, säger Jon med bestämd röst.

I väntan på beslut får de bo kvar hos Anette och Jon tills livet tar dem vidare. Får de uppehållstillstånd är boendet kommunens ansvar. Men i dagsläget befinner de sig i en oviss väntan.

– De är i ett slags mellanrum, och det är svårt för alla involverade, säger Anette bekymrat.
I många frivillighem finns människor som själva kommit från andra länder, som varit i fasen av väntan, vilsenhet och osäkerhet. Som vet känslan. Själv flydde Jon med sin familj från Serbien 1963. Via Italien hamnade de i Småland i en tid när de som kom var få och arbetskraften var efterlängtad.

– Mamma och pappa fick jobb direkt, medan vi barn integrerades och tragglade svenskan.

– Men vi var orädda. Vi hade ju liksom klarat av det svåraste, att ta sig hit med risk för livet, säger Jon men berättar samtidigt om mobbingen, hur folk kunde se ner på honom och hans bror.

– Efter fyra år flyttade vi till Göteborg och där lättade det.

Med brokigare befolkning och stadsliv fann Jon sig tillrätta, utbildade sig och fick jobb. Tog lite revansch på barnaårens utanförskap. I dag arbetar han som företagsledare på ett teknikföretag, verksam över hela världen. Hängiven sitt arbete, där nyfikenhet, teknikintresse och drömmar driver honom framåt.
Som företagsledare handlar det mycket om personliga möten, handslag och sociala relationer.

– Efter trettio år har jag lärt mig en del om människor, det där att vi i grund och botten är rätt lika.
Han berättar om ledningsgruppen som består av sju personer från olika hörn i världen, med gemensamt mål att samverka.

– Vi hade troligen inte varit lika framgångsrika med bara folk från Sverige. Jag tror alltid på mångfalden, säger han med eftertryck.

Med sin bakgrund kan han sätta sig in i flyktingungdomarnas situation. Det där med att hamna i ett främmande sammanhang, med ny kultur, koder och språk att förhålla sig till.

– Nu bor de hos oss och slipper i alla fall bryta upp och byta skola, säger Jon som hoppas att de kan ge dem arbetsro och sinneslugn.

– Det är nog en fördel att bo i en svensk familj som blir en naturlig ingång till familjeliv, samhälle och nya kontakter, funderar Anette och Jon, som är så där vänliga och självklara vuxna, som ger två ungdomar i en svårare, skörare situation ett stycke trygghet och fasta ramar. ■

Fakta: Anette Bagiu
Ålder: 64 år.
Bor: Stora Höga.
Familj: Make och tre vuxna barn samt fyra barnbarn.
Gör: Arbetar med administration, ekonomi och är allmänt en medmänniska.
Intressen: Familjen, resor, litteratur, sport (golf och skidor).
Om att vara frivillighem: "Det låg nära till hands att erbjuda stöd och hjälpa pojkarna så de får chansen till en trygg och bra framtid".
Nyckeln till integration: "Utbildning, sport och lagidrott av olika slag, och hitta ett jobb, kan vara helg- eller kvällsarbete, under tiden man studerar till ett yrke man drömt om".
Drömmer om: "Ett öppet samhälle där det ges utrymme för den som är villig och ambitiös att utvecklas och studera för att nå sina drömmars mål".

Fakta: Jon Bagiu
Ålder: 63 år.
Bor: Stora Höga.
Familj: Fru och tre vuxna barn samt fyra barnbarn.
Gör: Jobbar med ledarskap.
Intressen: Familj, vänner, resor, träning.
Om att vara frivillighem: "Vill gärna hjälpa unga och ambitiösa ungdomar med sina drömmar".
Nyckeln till Integration: "Känna trygghet i det svenska samhället, satsa på utbildning och jobb så fort det är möjligt".
Drömmer om: "Ett öppet svenskt samhälle, där alla som vill nå sin dröm får hjälp att göra det, som jag fick själv för längesedan".

Partille Tidning

Text o foto Aron Mikael Sik

Skidresa in the making. Ali Hosseini och Nazir Nazari har aldrig åkt skidor förut. Nu kan de bli av på sportlovet i februari.

De har öppnat sitt hem för asylsökande

Familjen Julander är talrik redan som det är, med två vuxna och sex barn i åldrarna 11–25. Trots det har de välkomnat två ensamkommande flyktingar från Afghanistan i sitt hem.

– Vi har ingen anledning att inte hjälpa, säger Anders Julander.

Det är måndag i familjen Julanders hus, vilket brukar betyda spaghetti med köttfärssås till middag. Det finns vegetariskt också, det är mycket folk och många önskemål i huset.

Malene Julander arbetar som musiklärare på Partille gymnasium. I våras deltog skolan och flera nyanlända elever i en manifestation med initiativet ”Vi står inte ut”. Flera ungdomar presenterade sig och berättade om sina upplevelser och efteråt kände Malene och Anders Julander att de ville öppna sitt hem för ensamkommande.
– Vi insåg att det fanns ett stort behov av stödfamiljer, eftersom nästan alla ensamkommande som kom 2015 fyller 18 i år, säger Malene Julander.

Ett enkelt beslut

Ali Hosseini och Nazir Nazari kom till Sverige hösten 2015 och har sedan dess bott på HVB-hem. När ensamkommande fyller 18 så övergår ansvaret enligt kommunallagen från hemkommunen till Migrationsverket. Det innebär att ungdomarna måste bryta upp från sina hem och skolor för att flytta och börja om på nytt.

– Vi bestämde oss jättesnabbt att vi skulle ta emot, och så blev vi kontaktade av ”Vi står inte ut” som meddelade att de hade två killar, säger Malene Julander.

Det var inget svårt beslut för familjen.

– Vi har ju följt den här processen med flyktingkrisen i flera år och jag har även arbetat med flyktingar i jobbet, säger Anders Julander som är präst i Backa församling och inom kriminalvården.

De frågade sina barn vad de tyckte och så var saken klar – Ali och Nazir flyttade in i våras och har sedan dess delat ett rum i familjens villa.

– Vi trivs väldigt bra här, säger Nazir.

– Ni kanske inte vågar säga något annat, säger Malene och alla brister ut i skratt.

Killarna läser nu på Partille gymnasium. Nazir har nyligen gjort ett nationellt prov i svenska som kvalificerar honom för det gymnasieprogram han vill läsa. Ali, i sin tur, läser språkintroduktionen. De är hazarer, ett folk som sedan lång tid är förtryckta i Afghanistan. Både Anders och Malene anser att den mediala bilden av ensamkommande är felaktig.

▶

– Det finns en väldigt underlig bild i media. Killarna är inget problem för oss över huvud taget, tvärtom, de sköter sig och sina studier och hjälper till här hemma, säger Malene.

Anders framhåller samtidigt att den rådande flyktingsituationen inte är permanent. Han menar att familjen nu har en möjlighet att hjälpa till och ser ingen anledning att inte göra det.

– Jag tror vi kommer se tillbaka på det här och vara glada att vi gjorde en insats när vi kunde, säger han.

Väntar på besked

Ali och Nazir är fortfarande asylsökande och väntar på besked om de får stanna i Sverige eller inte. Nazir berättar att han under våren deltagit i integrationsprojekt med fältgruppen i Partille och fick möta en mängd olika uppfattningar om varför folk söker asyl i Sverige.

– Jag berättade om min resa hit och varför jag flydde, att jag inte hade något val, och då förstod folk, säger han.

Samtidigt har han förståelse för att folk är tveksamma och vaksamma när det kommer så mycket flyktingar som det gjorde för några år sedan.

Malene Julander fyller i:

– Jag kan förstå att att folk känner sig osäkra på att släppa in främlingar i sina hem. Men jag tycker man kan testa i några månader, och se vad som händer. Antagligen blir man förvånad över hur bra det går.

Ali och Nazir bor kvar i Julanders hem tills vidare. Nu planerar familjen en skidresa till Sälen under sportlovet nästa år. Om allt går som de vill så får de stanna och kan utbilda sig och skaffa jobb och permanent boende.

– Men då vill vi ju gärna att de kommer tillbaka och äter söndagsmiddag också, tillägger Malene. ■

En stor familj. Barnen gav sitt godkännande till att ta emot Nazir och Ali.

Trivs bra. Ali och Nazir hade varit tvungna att bryta upp tillvaron de skapat i Partille när de fyllde 18. Men nu slipper de.